BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 20 juli 1999 *

I mål T-59/99 R,

Ventouris Group Enterprises SA, bolag bildat enligt panamansk rätt, Panama, företrätt av advokaterna Maria Proestou och Maria Velmachou, Aten, delgivningsadress: advokatbyrån Claude Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Dimitris Triantafyllou och Richard Lyal, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: grekiska.

angående en begäran dels om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut 1999/271/EG av den 9 december 1998 om ett förfarande enligt artikel 85 i fördraget (IV/34.466 — Grekiska färjor) (EGT L 109, 1999, s. 24) genom vilket sökanden åläggs böter om 1,01 miljoner ECU för åsidosättande av artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG), dels om att sökanden villkorslöst befrias från skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att de genom beslutet ålagda böterna inte verkställs omedelbart,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Faktiska omständigheter och förfarande

1 Den 9 december 1998 antog kommissionen beslut 1999/271/EG om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (IV/34.466 — Grekiska färjor) (EGT L 109, 1999, s. 24; nedan kallat beslutet). Enligt artikel 1.2 i beslutet

har de där angivna färjeföretagen, däribland sökanden, överträtt artikel 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81.1 EG) genom att komma överens om de biljettpriser för lastbilar som skulle tillämpas på linjerna från Patras till Bari respektive Brindisi.

2 I artikel 2 i beslutet åläggs, bland andra, sökanden böter om 1,01 miljoner ECU för den överträdelse som konstaterats i artikel 1. I artikel 3 i detta beslut föreskrivs att böterna skall erläggas inom tre månader från delgivningen av beslutet.

3 Kommissionen delgav sökanden beslutet genom skrivelse av den 18 december 1998. I skrivelsen angav kommissionen att den, för det fall att sökanden väckte talan vid förstainstansrätten, inte skulle vidta några indrivningsåtgärder så länge målet var anhängigt vid rätten, såvitt fordran gav upphov till ränta, från det datum då fristen för betalning av böterna löpte ut samt att en bankgaranti ställdes som kommissionen kunde godta vilken täckte kapitalbeloppet för huvudfordran jämte ränta och påslag på detta belopp senast detta datum.

4 Den 1 mars 1999 väckte sökanden talan genom att med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) inge en ansökan till förstainstansrättens kansli.

5 I en särskild skrivelse som ingavs till förstainstansrättens kansli samma datum begärde sökanden med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget (nu artiklarna 242 EG och 243 EG) uppskov med verkställigheten av beslutet samt villkorslös befrielse från skyldigheten att ställa bankgaranti. Den 16 mars 1999 ingav kommissionen sitt ställningstagande till denna begäran om interimistiska åtgärder till förstainstansrättens kansli.

6 Det muntliga sammanträdet som från början skulle äga rum den 18 maj 1999 sköts, på sökandens begäran, upp till den 4 juni 1999, då sökanden lade fram en rad handlingar. Svaranden beviljades en frist på 20 dagar för att kunna ta ställning till dessa handlingar. Svaranden ingav sitt yttrande över de ifrågavarande handlingarna den 24 juni 1999.

Tillämpliga bestämmelser

7 Enligt artiklarna 185 och 186 i fördraget jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, 1988, s. 1, svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89, och L 241, 1989 (ändringar), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom/EKSG/EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, 1993, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten.

8 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på

skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att en begäran om uppskov med verkställigheten skall ogillas, om ett av dessa villkor saknas (beslut meddelat av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30).

9 Det finns skäl att erinra om att domstolen inom ramen för sin helhetsbedömning av en ansökan om uppskov med verkställigheten och om interimistiska åtgärder förfogar över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning och är fri att med avseende på de särskilda omständigheterna i fallet i fråga avgöra sättet att pröva om dessa olika villkor är uppfyllda, liksom i vilken ordning denna prövning skall utföras, då det inte i någon bestämmelse i gemenskapsrätten föreskrivs ett i förväg upprättat analysschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder (beslut meddelat av domstolens ordförande den 17 december 1998 i mål C-364/98 P (R), Emesa Sugar mot kommissionen, REG 1998, s. I-8815, punkt 44).

Parternas argument

10 I sin begäran om interimistiska åtgärder har sökanden endast angivit att bolagets talan sannolikt kommer att bifallas med hänsyn till de avgörande argument som det har lagt fram inom ramen för sin stämningsansökan och att beslutet kommer att ogiltigförklaras helt eller kommer att ändras i enlighet med sökandens yrkanden.

11 Sökanden har vidare anfört att bankerna till vilka bolaget har vänt sig för uppställandet av bankgarantin, på grund av dess osäkra ekonomiska läge, har krävt att sökanden (kontant) deponerar och spärrar hela det belopp som skall användas som säkerhet, det vill säga 1,01 miljoner ECU. Vid detta förhållande är det enligt sökanden objektivt omöjligt att ställa den säkerhet som kommissionen har krävt. Sökanden har tillagt att bolaget skulle gå i konkurs om kommissionen vidtar tvångsåtgärder för att verkställa beslutet. Då sökanden för närvarande inte kan fullgöra sina ekonomiska förpliktelser skulle sådana åtgärder otvivelaktigt oroa sökandens borgenärer som skulle skynda sig att driva in de belopp som sökanden är skyldig dem oberoende av om dessa är föremål för särskilda överenskommelser eller ej.

12 Kommissionen har påpekat att de handlingar som sökanden har lagt fram inte utgör något stöd för att skyndsamhet är påkallad när det gäller uppskov med verkställigheten. Kommissionen har tillagt att sökanden inte är litet företag, att böterna inte uppgår till 2 procent av företagets skulder och att sökanden inte har visat att en enda villkorad skuld nödvändigtvis skulle leda till dess konkurs. Kommissionen har vidare betonat att sökanden hade kunnat utverka gynnsammare villkor om bolaget hade vänt sig till flera banker med begäran om att dessa garanterade var sin del av sökandens skuld till kommissionen. Kommissionen har dessutom gjort gällande att åtgärden att befria sökanden från skyldigheten att ställa en bankgaranti inte skulle stå i proportion till kommissionens intresse av att faktiskt kunna driva in böterna om talan skulle ogillas och av att säkerställa gemenskapens ekonomiska intressen.

Bedömning av begäran om interimistiska åtgärder

13 Innan beslut kan fattas avseende den förevarande begäran om interimistiska åtgärder måste föremålet för talan noga bestämmas. I sin ansökan har sökanden, för det första, yrkat om uppskov med verkställigheten av beslutet, så vitt bolaget åläggs böter om 1,01 miljoner ECU, och, för det andra, om villkorslös befrielse från skyldigheten att ställa bankgaranti.

14 Det är otvistigt att kommissionen i skrivelsen genom vilken den delgav sökanden beslutet av den 18 december 1998 angav att den, för det fall sökanden väckte talan vid förstainstansrätten, inte skulle vidta några indrivningsåtgärder så länge målet var anhängigt vid rätten, såvitt fordran gav upphov till ränta, från det datum då fristen för betalning av böterna löpte ut samt att en bankgaranti ställdes som kommissionen kunde godta vilken täckte kapitalbeloppet för huvudfordran jämte ränta och påslag på detta belopp senast detta datum. Vid detta förhållande är det enda syftet med sökandens begäran, faktiskt sett, att utverka en befrielse från skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att det bötesbelopp som ålagts sökanden genom beslutet inte drivs in omedelbart.

15 Enligt fast praxis kan en sådan begäran bifallas endast om det föreligger synnerliga omständigheter (se, särskilt, beslut meddelade av domstolens ordförande den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, den 15 mars 1983 i mål 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mot kommissionen, REG 1983, s. 725, punkterna 2 och 8, och av förstainstansrättens ordförande den 21 december 1994 i mål T-301/94 R, Laakmann Karton mot kommissionen, REG 1994, s. II-1279, punkt 22).

16 I det förevarande fallet skall först prövas om sökanden, vid en första bedömning, har lyckats visa att bolaget är ur stånd att ställa den begärda bankgarantin och, samtidigt, om skyndsamhet är påkallad.

17 Till stöd för sin begäran om interimistiska åtgärder har sökanden åberopat flera handlingar, däribland femton skrivelser från olika banker, varav elva från tiden före år 1998. Även om dessa handlingar visar sökandens svåra ekonomiska läge, så utgör de, vid en första bedömning, inte något stöd för slutsatsen att skyldigheten att ställa en bankgaranti för att förhindra en omedelbar indrivning av böterna i avvaktan på att dom i målet meddelas skulle utgöra ett allvarligt hot mot sökandens överlevnad. Sökanden har även åberopat en handling som innehåller en hänvisning till bolagets skulder, per den 31 december 1998, på grund av låneförpliktelser som det ingått. Då sökanden endast har lämnat uppgifter om skuldsidan i sin balansräkning är det emellertid omöjligt att bedöma om bolagets skulder är av den arten att dess fortsatta verksamhet är hotad.

18 Vid det muntliga sammanträdet har sökanden åberopat flera kompletterande handlingar, bland andra flera skrivelser från olika banker, utdrag från ett lånekontrakt och en konsoliderad vinst- och förlusträkning, bestyrkt av bokföraren herr Stamou, för åren 1997 och 1998. Dessa handlingar visar också sökandens svåra ekonomiska läge. De utgör dock, vid en första bedömning, inte något stöd för slutsatsen att skyldigheten att ställa en bankgaranti för att förhindra en omedelbar indrivning av böterna i avvaktan på att dom i målet meddelas skulle utgöra ett allvarligt hot mot sökandens överlevnad.

19 Bland de handlingar som sökanden har åberopat vid det muntliga sammanträdet finns även en promemoria som syftar till att förtydliga och förklara vad sökanden

har anfört i sin begäran om uppskov. Under punkten III i den nämnda promemorian har sökanden uppgivit att bolaget, i syfte att sanera och återuppräta sin ekonomiska aktivitet, har bemödat sig och fortfarande bemödar sig om att få uppgörelser till stånd med de berörda bankerna och de andra borgenärerna för att erhålla mer gynnsamma villkor för sina skulder och förpliktelser, oavsett om de har förfallit till betalning eller ej. Sökanden har sålunda uppgivit att bolaget har återbetalat samtliga sina lån till Grekiska Nationalbanken, som den 31 december 1998 uppgick till ett sammanlagt belopp om 16 257 367 USD, tack vare försäljningen av fartyget *Polaris* den 5 mars 1999, det vill säga omedelbart efter det att förevarande begäran ingavs. Sökanden har vidare fått, eller håller just på att få, uppgörelser till stånd med ytterligare tre banker, nämligen Ioniki Trapeza tis Ellados, Royal Bank of Scotland och Emporiki Trapeza tis Ellados. Med hänsyn till dessa omständigheter, nämligen att sökanden har lyckats få uppgörelser till stånd rörande sina skulder efter det att bolaget har ålagts böter av kommissionen och i synnerhet att sökanden har kunnat betala tillbaka ett lån på över 16 miljoner USD, är det svårt att föreställa sig att sökanden skulle vara ur stånd att ställa den av kommissionen begärda bankgarantin, som endast uppgår till ett belopp på omkring 1,5 miljoner USD.

20 Sökanden har således inte lyckats visa att bolaget skulle lida en allvarlig och irreparabel skada, om de begärda åtgärderna inte beviljas.

21 Begäran om interimistiska åtgärder skall således ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva om de andra villkoren för beviljande av uppskov med verkställigheten är uppfyllda.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **Begäran om interimistiska åtgärder ogillas.**

2) **Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.**

Luxemburg den 20 juli 1999

H. Jung
Justitiesekreterare

B. Vesterdorf
Ordförande